

διαφυλάττω τὴν ζωὴν. Ἄρες με νὰ χαρῶ τὴν γλυκύτη-
την ἐκείνην ἡδονὴν ἣν ἡ μήτηρ αἰσθάνεται κατὰ τὰς
ἡμέρας ἐκείνας καθ' ἃς μέλλει ν' ἀφήσῃ τὸ τέκνον τὴν
νηπιότητά του καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας της. Φεῦ!
ἔσον εὖπω δὲν θὰ εἶσαι πλέον ἐδικός μου. Τὰ πάθη
σου ἡ θελήσις σου, ἄλλη τις γυνὴ θέλουν σοῦ κατα-
κυριεύσει. . . Μὴ μοῦ ἀπαγορεύεις λοιπὸν τὰς τελευ-
ταίας αὐτὰς ὥρας τῆς βασιλείας μου, μὴν ἐγείρεσαι
κατὰ τῆς τυραννίας τῆς μητρὸς ἥτις σοῦ ἔδωκε τὸ φῶς.
Σήμερον ἀκόμῃ κρατῶ εἰς τοὺς κόλπους μου τὸ τέκνον
μου, αὐτοὺς θέλει γενεῖ ἀνὴρ καὶ πλέον δὲν θὰ εἶμαι
ἐγὼ μήτηρ εἰμὴ κατὰ τὸ ἥμισυ, καὶ τοῦτο διότι ἐγὼ
δὲν θὰ δύναμαι παντάπασιν νὰ εἶμαι ἡ προστάτριά σου.

Ἡ Νόρβα τοὺς λόγους τούτους ἐξεφώνησε μὲ γλυκύ-
τητα καὶ συναίσθησιν λύπης, τοιαύτην, ὥστε ἐκίνησεν εἰς
οἶκτον τὸν Ἄρβιν, ὅστις συσφύγξας αὐτὴν εἰς τὴν καρ-
δίαν του ὑπέσχεθη νὰ ὑπακούσῃ καθ' ὅλοκληρίαν,
χωρὶς νὰ τὸν κακοφανεῖ παντάπασιν εἰς ὅλας τὰς θε-
λήσεις. (ἀκολουθεῖ.)

Η ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ.

Τὰ ἄνθη ἔχουσι δύο διαλέκτους· τὴν μὲν εὐφραδε-
στάτην, ἀποκαλύπτουσιν τὴν χτίσιν, ἀνυψοῦσιν τὴν
ψυχὴν καὶ καταληπτὴν οὖσαν εἰς πάντας· τὴν δὲ μυ-
στηριώδη καὶ εἰς μόνους τοὺς μεμνημένους καταλη-
πτὴν. Εἰς ταύτην θέλομεν πειραθῆ δι' ὀλίγον νὰ μι-
σωμεν τὰς καλὰς ὁμῶν ἀναγνωστρίας.

Ἐκπαλαί οἱ ἄνθρωποι, συνειδότες ὅτι ὁ προφρετικός
λόγος δὲν ἐπὶ πᾶσι πάντοτε πρὸς τὴν ἀνακοίνωσιν τῶν
ἐννοιῶν των, προσεπάθησαν νὰ εἰκονίσωσιν αὐτὰς δι'
ὄρατῶν ἀντικειμένων, καὶ οὕτως ἐπενόησαν τὰ ἱερο-
γλυφικὰ, εἰκόνας φυτῶν καὶ ζώων ὄντα. Οὕτω λ. χ.
στάχυς σίτου παρίστα τὸ θέρος· ἔπειτα δὲ, κατ' ἐπέ-
κτασιν σημασίας, εἰκόνιζε τὸν πλοῦτον, τὴν ἀφθονίαν.
Τὸ δὲ φθεῖρον τὸν σῖτον ζιζάνιον (ἡ ἥρα) κατὰ φυσικὸν
λόγον ἔπρεπε νὰ ᾔῃαι τῆς κακίας τὸ σύμβολον· τὸ
ὠραιότερον τῶν τότε γνωστῶν ἀνθέων ἐξεφράζε τὴν
καλλονήν. Πληθὺς τοιούτων ἀλληγοριῶν ἀπαντᾷ-
ται εἰς τὴν ἁγίαν Γραφήν. Ἡ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ
νέας γεννήσασα ἀνάγκας, κατέστησεν ἀφευκτον τὸν
πλουτισμὸν τοῦ γραπτοῦ λεξικοῦ, τὴν ἀκριβοποίησιν
καὶ διευκρίνησιν αὐτοῦ· ἐφευρέθησαν τότε τὰ ψηφία.
Οὐδὲν ὅμως καλὸν ἄμικτον κακοῦ! Ἡ τοσαῦτα καλὰ
ἀπονεμοῦσα πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ ἔφερε καὶ κακά
τινα, ὁ ἀνὴρ, τῆς δυνάμεώς του καταχρησθεὶς, ἐποίη-
σεν ὑποχείριμα τ' ἀσθενέστερα αὐτοῦ ὄντα· αἱ γυναῖ-
κες τῆς Ἀνατολῆς κατεκλείσθησαν τυραννικῶς εἰς
γυναικωνίτας τὴν δ' ἀπομόνωνσιν των ταύτην ἐ-
κεῖναι μὴ ἀνεχόμεναι, καὶ πρὸς τοὺς ἐκτὸς θέλου-
σαι ν' ἀνακοινώσωσι τοὺς στοχασμούς των, δίχως
κατὰ τὴν διοδὸν των οὗτοι νὰ γίνωνται γνωστοὶ εἰς
τοὺς φύλακας, ἐπενόησαν τὴν διάλεκτον τῶν ἀνθέων.
Οὕτω π. χ. ἀντὶ νὰ γράψωσι πρὸς τινὰ τῶν οἰκείων
« μὴ με λησμονεῖ » τῷ ἔπεμπον « Μυθώτων ».

Τὴν διάλεκτον ταύτην παρεδέχθη ἀκολουθῶς ἡ τὰ-

ξις τῶν Ἰμποτῶν καὶ στέφανος ἐκ Λευκανθήμων
(Marguerites) ἐξεφράζε τὸ « ὁλέω φροντίζει περὶ
τούτου » στέφανος δ' ἐκ ῥόδων « δὲν λέγω ὅχι » τὸ
μεμαραμένον ῥόδον ἦτο τῆς δυστυχίας τὸ σύμβολον.
Τὸ χρυσάνθεμον (νεκρολούλουδον) καθ' ἑαυτὸ μὲν ὄν
ἐσήμαινε « κόπον, θλίψιν », μετ' ἄλλων δ' ἀνθέων
συνδεδεμένον παρίστα τὴν ἄλυσον τῆς ζωῆς, ἐξ εὐτυ-
χῶν καὶ δυστυχῶν συγκροτούμενη, μετὰ ῥόδου δὲ συν-
δεδεμένον ἐδήλου « λύπην παροδικήν ».

Πᾶν ἄνθος ὄρθιον κρατούμενον εἰς τὴν χεῖρα, δια-
τερεῖ τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ σημασίαν· ἀντεστραμμένως
δὲ κρατούμενον, λαμβάνει τὴν ἀντίθετον ἐκείνης· οὕ-
τως ἡ Μύρτος, ὀρθία μὲν κρατούμενη, ἐκφράζει « ἀ-
γάπην », πρὸς τὴν γῆν δὲ νεύουσα, « μῖσος »· κλάδος
μηδίου (τριφυλλιοῦ), ὀρθιος μὲν, σημαίνει « ζωὴν »,
« θάνατον » δὲ, ἀντεστραμμένως. Παραλάσσει δὲ τῶν
ἀνθέων ἡ σημασία καὶ ἀναλόγως τοῦ μέρους τοῦ σώ-
ματος, ἐνθα τίθενται ταῦτα· οὕτω π. χ. χρυσάνθεμον
(νεκρολούλουδον) ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς τεθὲν σημαίνει
« κόπον τοῦ πνεύματος » ἐπὶ δὲ τῆς καρδίας « θλί-
ψιν ἐρωτικὴν », « ἀπῆλκεν » δὲ τεθὲν κατὰ τὸν κόλπον.
Ἡ ἀντωνυμία δὲ « ἐγὼ » ἐκφράζεται ἀνακλινομένου
τοῦ ἄνθους πρὸς δεξιὰ, ἡ « σύ », ἀνακλιναμένου αὐτοῦ
πρὸς τ' ἀριστερά. Ἀλλ' ὅ,τι δυσχερέστερον ὑπάρχει
εἰς τὴν διάλεκτον τῶν ἀνθέων εἶναι ἡ ἀπομνημό-
νευσις τῆς προσηρητένης εἰς ἕκαστον ἄνθος συμ-
βολικῆς σημασίας. Ὡς ὅλαι αἱ διαλέκτοι, οὕτω καὶ
ἡ τῶν ἀνθέων ἔχει λεξικόν, καὶ ἡ λεξικὸν μάλιστα ὀγ-
κωδέστατον· ἐπιτιμώτατον τούτου ἀπάνθισμα εἶναι ὁ
παρὰ πόδας κατάλογος, ἐμφαίνων τὴν σημασίαν τῶν
συνηθετέρων ἀνθέων.

Ἀγγελικὴ (Ἀγγέλικα).

Ἀγριομαλάχη (ἀγριμολόχα).

Ἀγχοῦσα.

Ἀδιάντον (Πολυτρίχι).

Ἀδώνιον.

Ἀκαχία ἡ αἰσθητικὴ. (κοινῶς
« μὴ μ' ἐγγίξης »).

Ἀκόνητον.

Ἀλόη.

Ἀμάραντος.

Ἀμαρυλλίς.

Ἀμπελος (κλήμα).

Ἀμπελος μέλαινα (Κλεμαξίδα).

Ἀμυδαλέα.

Ἀνεμώνη.

Ἀνθεμὶς (Ζερνικαδέ).

Ἄνθος μηλέας.

Ἄνθος χρυσομηλέας (πορτοκα-
λιάς).

Ἀρτεμισία.

Ἀσφόδελος (Σφοδέλι).

Ἀτραγένη.

Ἀφινθος (Ἀψιφιά).

Βαλσαμίνη.

Βασιλικὴ κοχχὺλη.

Βατράχιον.

Βερόνικιον.

Ἐκστασις.

Ἐγαθοεργία.

Ψεύδος.

Διάκρισις.

Δυπηραὶ ἀναμνήσεις.

Εὐαισθησία.

Ἐκδίκησις.

Λύπη.

Ἐθανασία.

Ἐρωτοτροπία.

Μέθη.

Ἀποθνήσκω ὅταν δὲν με
περιποιῶνται.

Ἀβουλία (τρέλλα).

Ἄδολον.

Ἐπάνοδος εὐτυχίας.

Προτίμησις.

Σεμνότης.

Εὐτυχία.

Πένθος.

Γλυκεῖα ἀνάμνησις.

Ἀπουσία, πικρία.

Πρόνοια.

Ἰπαρφησθῆναι ἀνευ γλυ-
κύτητος.

Ἀνυπομονησία.

Πίστις.

Βρυονία (Κάρτεπου).
 Γεράνιον (Ίντερσαχι).
 Γλυκύπικρον (Δουλικαμάρα).
 Δάφνη.
 Δελφίνιον Καπουτσίνο.
 Δενδρόιον ἐρυθροῦν (κοκκίνη βιόλα).
 Δρύς (Βαλανθιά).
 Ἑλαία.
 Ἑλελίσφακος (Φασκομηλία).
 Ζιζάνιον (Ἡρα).
 Ἡλιοτρόπιον.
 Ἡλιος.
 Ἡμεροκαλλίς (Γκετζετσεφά).
 Ἡριανθές.
 Θύμος (Θυμάρι).
 Ἰάσμη λευκή (γιασεμί).
 Ἴον (Μενεξές).
 Ἴρις (κρίνος κυανοῦς).
 Ἰτιά (Ἰτιά).
 Κισσός.
 Κληματίτις (Αγρίοκλημα).
 Κνίδη (Τσουκνίδα).
 Κυνόδατος (Αγριοτριανταφυλλία).
 Κυπαρίσος.
 Κύτινος (άνθος ξωδιᾶς).
 Λαπάθον (παζί).
 Λεῖριον (Κρίνος λευκός).
 Λευκόιον.
 Λευκάκανθα.
 Λευκάθνημον (Χαμορωδιά).
 Λευκαντίς (Δενδρολίθανον).
 Λιγυστικόν (Κνᾶ).
 Μελία (Μέλεγος).
 Μήριον κυανοῦν (Τριφυλλί κυανοῦν).
 Μήλων ροιᾶς (παπαροῦνα).
 Μήλων ὑποφόρος (ἀρίονι).
 Μύκη (Μαντάρι).
 Μυδωτων.
 Μυρτίδανον.
 Μύρτος (Μυρτιά).
 Νάρδος ἐρυθρά.
 Νάρκισος (Ζιμπούλι).
 Νάρκισος κίτρινος (Φούλι).
 Ξρανθεμον (Νυχάκι).
 Οἰάνθη (Ρεζεδά).
 Οἰδός (Λυγαριά).
 Πρίνος (Πρινάρι).
 Πτέρις (Φτέρι).
 Πτίλιον.
 Ρέδον.
 Ρόδον λευκόν.
 Ρόδου πέταλλον.
 Σάμψυχον (Μαντζουράνα).
 Σίτου στάχυς (Αστάχι).
 Σκόλυμος (Γαϊδουράγκαθο).
 Σπαρτίον (σπάρτο).
 Συκαμινέα λευκή.
 Συριγγίς (Πασχαλιά).

Συκοφαντία.
 Τιμή.
 Ἀλήθεια.
 Δόξα.
 Ἐλαφρότης.
 Διαρκής καλλονή.
 Φιλοξενία.
 Εἰρήνη.
 Τιμή.
 Κακία.
 Ἐγκατάλειψις, ῥαδιουργία.
 Ψευδής πλοῦτος.
 Ἀπιστία.
 Νεότης.
 Ἐνεργητικότητα.
 Ἀξιεράστον.
 Μετριοφροσύνη.
 Ἐπιτιστοσύνη.
 Μελαγχολία.
 Φιλία, στοργή.
 Τέχνασμα.
 Σκληρότης.
 Ποίσις.
 Πένθος, δάκρυα.
 Φιλοδοξία, φιλαυτία.
 Ὑπομονή.
 Μεγαλεῖον.
 Ἐλπίς.
 Φρόνησις, εὐλιχρίνεια.
 Πεικιλία, λαμπρότης.
 Εὐλιχρίνεια.
 Ὑπερασπισίς.
 Μεγαλεῖον.
 Ζωή.
 Εὐγνωμοσύνη.
 Ἐκλυσίς.
 Ὑπόνοια.
 Μή με λησμένει.
 Προδοσία.
 Ἔρως.
 Εὐκολία.
 Ἐγώισμός.
 Πόθος.
 Σταθερά καὶ ἀτελεύτητος φιλία.
 Στιγμαία εὐτυχία.
 Εὐλιχρίνεια.
 Πρόνοια.
 Εὐλιχρίνεια.
 Ἰσχύς.
 Ὠραϊότης, τρυφερότης.
 Ἀθωότης.
 Ποτὲ δὲν ἐνοχλῶ.
 Πάντοτε εὐτυχής.
 Πλοῦτος.
 Αὐστηρότης.
 Ἀσθενής ἐλπίς.
 Σοφία.
 Περιφρόνησις.

Τεύχριον.
 Τραχήλιον.
 Ὑάκινθος.
 Φηγός.
 Φιλέσπερον (Δειλινόν).
 Φιλλύρα (Φλαμουριά).
 Φυκοειδὲς (Μπούζι).
 Φύλλα μεμαραμένα.
 Χαιρέφαλον (Γαρούφαλο).
 Χρυσάνθεμον (νεκροσούλουδο).
 Χρυσομηλέα (Πορτοκαλιά).
 Ὄκυμος (βασιλικός).
 Ὄσω μᾶλλον σὰ βλεπώ, τόσον ἡμᾶλλον σ' ἀγαπῶ.
 Φλυαρία.
 Θλίψις.
 Εὐδαιμονία.
 Δειλία.
 Ἔρως συζυγικός.
 Ἀδιαφορία.
 Θλίψις, μελαγχολία.
 Ἀγνός καὶ σφοδρὸς ἔρως.
 Κέπος, θλίψις ἀσχογία.
 Γλυκύτης, γενναίωσηγία.
 Πτωχεία, μῖσος.

Φράσεις τῆς διαλέκτου ταύτης εἰσὶν αἱ ἀνθοδέσμαι ἢ ἰχνογραφημέναι, ἢ ἐξ ἀνθέων ἀληθῶν συνιστάμεναι· ἀλλ' εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ἢ κατὰληψις τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας εἶναι πολλάκις προβληματική, διότι εὐκόλως δύναται τις νὰ σφάλῃ ἀναγινώσκων ἐν ἄνθος τῆς ἀνθοδέσμης πρὸ ἄλλου· τὸ ὅποσον ὤφειλε νὰ προηγηθῇ· διό, ὅταν τὰ ἄνθη ἰχνογραφῶνται, ἀντὶ νὰ σχηματίζωνται εἰς ἀνθοδέσμας, προτιμότερον εἶναι νὰ εἰς κονίζωνται κατὰ σειρὰν χωριστὰ ἀπ' ἀλλήλων, ὥς εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα.

Ἀνθομηλέα — Ἰάσμη — Ρόδον — Κισσός — Μύρτος.

Προτίμησις. — Ἐρασμιότης. — Κάλλος. — Φιλία — Ἔρως. ὁ ἐστὶ. Προτίμα τὴν ἐρασμιότητα τοῦ κάλλους, τὴν φιλίαν τοῦ ἔρωτος.

Τὴν διάλεκτον τῶν ἀνθέων ἐτίμησαν καὶ οἱ πολιτικοὶ διαφόρων ἐθνῶν· οὕτως ἐν μὲν τῇ Σκωτίᾳ αετεχειρίσθησαν ὡς σύμβολον τὸ Σκύλυμον, ἐν δὲ τῇ Ἀγγλίᾳ τὸ ἐρυθροῦν καὶ τὸ λευκὸν ρόδον, καὶ ἐν τῇ Γαλλίᾳ τὸ Λεῖριον, ὀλίγον δ' ἔπειτα τὸ Ἴον.

Ὁ δὲ συγγραφεὺς τοῦ ποιήματος α οἱ Μῆνες ν, ὁ δυστυχὴς Βούχηρος, καθειργμένος ὢν κατὰ τὴν ἐποχὴν, τὴν τοῦ τρόμου καλουμένην, ἐμετρίαζε τὴν ἐν τῇ εἰρκτῇ ἀνίατον ἀσχολούμενος εἰς τ' ἄνθη. Μικρὸν δὲ πρὶν πορευθῇ εἰς τὴν λαίμητόμον, ἐπεμψε πρὸς τὴν θυγατέρα του, ὡς τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν, δύο μεμαραμένα Λεῖρια, σύμβολον τῆς ἀθωότητος τῆς ψυχῆς του καὶ τῆς περιμενούσης αὐτὸν οἰκτρᾶς τύχης.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Π. Σ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ εἰς ἀναζήτησιν τοῦ πλοιάρχου Φραγκλίνου ἀποστελλόμενος ἐξ Ἀγγλίας στόλος ἀπέπλευσε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου μηνός. Μεταξὺ τῶν περιέργων περιγραφῶν τῆς ἐκστρατείας ταύτης, εὐρίσκομεν καὶ τὰ ἐξῆς.
 Ὁ πολυπείρος ἀεροναύτης κύριος Γερὴν κατεσκευάσε διὰ τὸν στόλον τοῦτον, δαπάνη τῆς κυρίας Φραγκ-